Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 28 (658) * joi 10 iulie 1958 * 8 pagini 30 bani

Dansatorii din Sebiș, reg. Cluj ciștigătorii premiului I.

Ședința plenară a C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor

In zilele de 30 iunie — 2 iulie a.c. a avut loc a IV-a ședință plenară a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor.

Comitetul Central al U.T.M. a dezbătut documentele Plenarei din iunie 1958 a Comitetului Central al P.M.R. Plenara și-a exprimat acordul său deplin cu hotăririle de importanță deosebită adoptate de C.C. al Partidului și a analizat in lumina lor, activitatea Comitetului Central, a organelor și organizațiilor U.T.M.

Comitetul Central al U.T.M. și-a exprimat hotărirea sa de a lupta cu și mai multă fermitate pentru unirea și mai strinsă a tineretului in jurul partidului, al Comitetului Central, in frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru intărirea vigilenței și a combativității revoluționare a organizațiilor U.T.M. impotriva oricăror influențe ale ideologiei burgheze asupra tineretului, pentru educarea lui in spiritul invățăturii marxist-leniniste, al patriotismului socialist și al internaționalismului proletar.

Plenara C.C. al U.T.M. a condamnat cu tărie activitatea elementelor antipartinice, fracționiste demascate și sancționate de partid.

In vederea mobilizării tineretului la indeplinirea sarcinilor ce reies din hotăririle Plenarei C.C. al P.M.R. din iunie a.c., Plenara C.C. al U.T.M. a stabilit o serie de măsuri pentru intensificarea muncii de educare a tineretului in spiritul apărării și grijii față de avutul obștesc.

Plenara a ascultat informarea Biroului Comitetului Central al U.T.M. cu privire la mersul indeplinirii hotăririlor Plenarei a III-a a C.C. al U.T.M. și a stabilit măsuri corespunzătoare.

Zilele acestea s-au adunat la București 2300 de pionieri și școlari din toate colțurile țării, participanți la faza pe țară a Concursului cultural artistic inițiat de C.C. al U.T.M in colaborare cu Ministerul Invățămintului și Culturii. Au adus cu ei minunate cintece, jocuri, obiceiuri din diferite regiuni ale țării, comori de artă populară. Ei sint doar cei mai buni dintre sutele de mii de copii care au participat la acest mare concurs. Cu răbdare, in ceasuri de muncă incordată, indrumați de profesorii lor, ei au deprins cintecul și jocul. Sute de talente au scos la iveală etapele raionale și regionale ale concursului. Posibilitatea de a-și dezvolta talentele, de a-și făuri visurile cele mai indrăznețe, cu siguranța că ele vor fi indeplinite, iată ce a dăruit partidul, părinte iubit, copiilor din țara noastră.

CONCURSUL CULTURAL ARTISTIC

FAZA PE ȚARA

HORA REPUBLICII

In zilele concursului s-au legat multe prietenii. S-au imprietenit copii din București cu copii din Regiunea Autonomă Maghiară, copii din Cluj cu cei din satele tătărești din Dobrogea, copii din Suceava cu cei din Timișoara... Despre o asemenea prietenie, legată intre doi copii, vrem să vă vorbim în rîndurile de mai jos:

— Cum te cheamă?

— Marta... Szabo Marta.

— Pe mine Faur Anita.

Marta vorbește destul de bine romînește și doar portul și accentul o arată a fi de prin părțile Regiunii Autonome Maghiare.

— De unde ești Marta?

— Din Tîrgu Mureș sînt, Anita. Dar tu?

— Din București.

Marta și Anita s-au cunoscut la Palatul pionierilor în ziua concursului.

S-a eliberat un loc și iat-o pe Anita șezînd lîngă Marta. Intîi și-ntîi nu și-au spus nimic. Apoi, cînd toată lumea a aplaudat un număr reușit al unei echipe bucureștene, privirile lor s-au întîlnit.

— Foarte frumos! — a exclamat Marta. Ochii-i străluceau de entuziasm

— Nu-i așa? E o echipă din București — s-a bucurat Anita.

In rîndurile dansatorilor din Regiunea Autonomă Maghiară s-a stîrnit mișcare.

— Trebuie să mă duc — a spus Marta. — E rîndul nostru.

Anita privea cu emoție. Dintre toți cei care evoluau pe scenă ochii ei o urmăreau pe Marta. Se mișca cu atîta grație! „Marta, echipa ei trebuie să cîștige — se frămînta Anita — Numai de n-ar greși! Dar n-o să greșească. Hai, Marta, arătați voi ce puteți". La sfîrșit, a izbucnit un ropot de aplauze. Anita s-a ridicat în picioare și a strigat: „Bravo Marta! Bravo Autonoma!"

După ce echipa a coborît de pe scenă, Marta a revenit la locul ei.

— Ți-a plăcut? — a întrebat ea simplu, copilărește.

— Mi-a plăcut mult, mult de tot cum ați dansat —

★

Acum cîteva seri, după terminarea spectacolului de gală, am văzut un grup mare de copii Erau dansatori gălățeni, din Regiunea Autonomă Maghiară, germani, tătari... Lîngă mine, un băiețel a strigat: „Uite hora Republicii!" Am zîmbit și m-am apropiat să văd mai bine „Hora Republicii" Intr-adevăr, nici un alt nume n-ar fi fost mai nimerit pentru această horă în care jucau, înfrățiți, copiii diferitelor naționalități conlocuitoare din toate colțurile țării.

AL. MIHU

Jocurile din Obreja

Cu 75 de ani in urmă, un tînăr, pe nume Pilu, cu fața mereu zimbitoare și mare iubitor de joc, din Obreja, tot stirnea tineretul duminica, la horă, invățînd flăcăi și fete să joace și mai frumos. Și cum el era cel mai bun dansator, tineretul il asculta. Dintre toți jucătorii s-au ales cei mai buni și ei alcătuiau totdeauna inima horei. Jucau, uneori, și in alte zile ale săptăminii, seara, cînd se mai înmuia puțin căldura. Aveau și costume frumoase, ca toate cele de prin partea locului.

Iar după ei au prins gustul jocului și alții. Pînă și copiii jucau. Aceștia, de obicei duminica, deschideau hora. După ei, dănțuiau flăcăii, apoi cei virstnici. Așa este tradiția. Din tată în fiu a fost cultivată, în Obreja, dragostea pentru jocul popular care a fost îmbogățit, înfrumusețat.

Iar după 23 August, cînd în patria noastră comorile artei populare romînești au început a fi scoase la iveală, obrejenilor li s-a dus vestea. Au luat premiul la Concursul căminelor culturale. Asta, cei mari. Dar aici cei mici nu s-au lăsat mai prejos. Cînd au început Concursurile pionierești, micuții din Obreja au fost mereu în frunte. Pînă acum, ei au cîștigat de 4 ori Concursul pe regiune.

Instructorul de acum al dansatorilor din Obreja este strănepotul lui Pilu.

Iar zilele trecute, strănepoții acelora care au alcătuit cu zeci de ani în urmă prima formație de dansuri populare din Obreja au venit aci, la București. Și au fost printre primii.

EMIL DOBRESCU

BUCIUMUL A VESTIT începerea...

...Apoi, în seara zilei de 6 iulie, s-au adunat toți premianții, ca să înfățișeze publicului spectator frumoasele cîntece și poezii datorită cărora au fost premiați. Trei mii de locuri are Teatrul de vară al Parcului de cultură și odihnă I. V. Stalin din București. Dar spectatorii veniți la reprezentația de gală ce încheia cele trei zile ale concursului pe țară erau vreo 4000, pe intervale, pe margini, oriunde se afla un cît de mic locșor.

...Și, dintr-o dată, rumorii obișnuite de dinainte de spectacol i-a luat locul o liniște deplină... Iar Dig Maria și Stan Valeria, venită tocmai de la Gîrda de Sus, de prin părțile Oradiei, au înștiințat cu sunet de bucium, strămoșesc, că îndată va începe spectacolul.

Se ridică cortina grea de catifea albastră și înfățișează privirilor pe coriștii Școlii medii nr. 1 din Giurgiu. Lumina reflectoarelor smulge sclipiri de stele podoabelor ce înfrumusețează costumele naționale ale cîntăreților... Cristalin, pornește un cîntec pionieresc:

„Salut voios de pionier
Răsună-n patria noastră dragă,
Noi îl iubim albastrul cer
Și-i închinăm dragostea-ntreagă!"

Minunată patrie, fiii tăi cei mai mici, veniți din piscuri de munte și de pe întinse cîmpii, ție ți-au închinat cîntecele și versurile lor, odată cu dragostea fierbinte pentru partidul părinte, pentru toți cei căzuți pentru ca astăzi copiii să poată fi fericiți, să cînte, să rîdă și să se joace.

Aș vrea, dragi cititori, ca pana mea să fie fermecată, să vă povestească, în sunete și culori, minunățiile care s-au perindat pe scenă. Au dansat copiii din Certeze jocuri oșenești, păstrate ca un tezaur al artei poporului nostru acolo, în Baia Mare, pe minunate platouri, între munți înalți. Și-au arătat măiestria dansatorii ardeleni din Sebiș-Bistrița, cîștigătorii premiului întîi, fluierașii din Văideeni — Pitești, orchestra de instrumente cu cavale din Arad și Constanța. Au înfățișat minunate dansuri, tradiții și obiceiuri copii tătari, germani, maghiari din țara noastră.

Iar la sfîrșit... Marele amfiteatru mai răsună încă sub puterea aplauzelor închinate corului Școlii nr. 112 din București. Și iată că din toate colțurile scenei se revarsă strălucitoarele costume ce se perindaseră pînă acum. S-a umplut scena mare a teatrului cu copii romîni, maghiari, germani, tătari ce fluturau, într-un gest de prietenie frățească, batistioare roșii, galbene și albastre. Și, din nesfîrșitele urale, se înălța mîndru și veșnic biruitor cîntecul închinat partidului și clasei muncitoare:

„Trec rînduri, rînduri muncitorii
Cu steagu-n vînt desfășurat.
E steagul marilor victorii
De partid înălțat".

A. WEISS

Și componenții orchestrei de mandoline de la Casa de copii nr. 2 din Arad au obținut un rezultat frumos: locul al II-lea pe țară.

Spectacol la TELEVIZIUNE

Autobuzul care s-a oprit cu cîteva minute în urmă în fața cantonamentului a pornit mai departe spre Studioul de televiziune. Micii artiști sînt extrem de emoționați. Cîte surprize nu le-a oferit Bucureștiul nostru drag! Să vezi cu ochii tăi tot ceea ce nu cunoșteai decît din fotografii, din cărți și din ziare...

Și acum să mergi să prezinți un spectacol la televiziune... Și, cu toate că mașina se apropie tot mai mult de studio, nimănui nu-i vine parcă a crede că va cînta și va juca, iar toate acestea se vor vedea pe ecranele televizorului. Și totuși peste cîteva momente începe spectacolul.

M-am strecurat undeva într-o sală, de unde puteam urmări programul. Deodată, pe ecranul televizorului le văd pe buciumașele din Gîrda de Sus, de prin părțile Bihorului. Sînt chiar Stan Valeria și Dig Maria. Unde sînt prietenii din satul vostru, să vă vadă cît de frumos cîntați! Apoi apar pe ecran dansatorii din Sebiș-Bistrița. Totul te încîntă; portul frumos, zîmbetul de pe față, strigăturile... Pascu Livia și Oltean Teodor, amîndoi din clasa a IV-a, se învîrt de parcă ar fi doi titirezi.

Cei care privesc ecranul nu cunosc însă emoțiile și teama lăuntrică a celor din studio. Feizulla Pevat, de la Școala tătară din Medgidia, se uită la început cu teamă la aparatele din fața ei. Cîte aparate, cîte reflectoare! In schimb lui Lică Nicolau din Brăila, deși e numai în clasa a II-a, nu-i pasă de nimic, joacă cu atîta foc, încît și celor din studio le vine să-l aplaude.

Vremea a trecut tare repede și iată-i acum pornind înapoi la cantonament. Discuțiile însă sînt în toi. Fiecare caută să spună ce i-a plăcut mai mult la televiziune... Și discuțiile vor continua desigur și acasă.

RADU POPA

Iată un frumos număr de balet prezentat în cadrul concursului de soliști dansatori.

Orchestra Casei de copii „Filimon Sîrbu" din Constanța clasată pe primul loc.

Dans tătar executat de echipa școlii din Medgidia.

REZULTATELE CONCURSULUI

Duminică s-a încheiat în Capitală primul Concurs cultural-artistic pe țară al pionierilor și școlarilor, organizat de C.C. al U.T.M. în colaborare cu Ministerul Invățămîntului și Culturii.

Premiul I, destinat formațiilor corale a fost decernat corului Școlii medii nr. 1 din Giurgiu, premiul al II-lea, corului Școlii de 7 ani din Viișoara, regiunea Cluj, iar premiul al III-lea corurilor de la Școala elementară nr. 112, raionul Nicolae Bălcescu din Capitală și de la Școala de 7 ani din comuna Breaza, regiunea Ploiești.

Dintre formațiile instrumentale au primit premiul I orchestra Casei de copii „Filimon Sîrbu" din Constanța și cea a Școlii de 7 ani din comuna Vaideeni, regiunea Pitești. Premiul al II-lea a fost acordat orchestrei Casei de copii nr. 2 din Arad, iar premiul al III-lea formației instrumentale a Casei de copii nr. 4 „A. S. Makarenko" din București.

La Concursul echipelor de dansatori premiul I a revenit formației elevilor Școlii de 7 ani din comuna Sebiș, regiunea Cluj, premiul al II-lea celor de la Școala de 4 ani din comuna Certeze, regiunea Baia Mare, și de la Școala de 7 ani din comuna Obreja, regiunea Timișoara, iar premiul al III-lea formațiilor pionierilor și școlarilor de la Școala de 7 ani din comuna Flămînzi, regiunea Iași și de la Școala medie nr. 4 din Tg. Mureș. De asemenea au fost premiați zece soliști vocali, instrumentiști și dansatori, precum și patru recitatori. Au mai fost decernate 26 mențiuni colective și individuale.

Cîștigătorilor Concursului li s-au acordat diplome și premii în obiecte.

In numele Comitetului Central al U.T.M. tov. Cornelia Mateescu, secretar al C.C. al U.T.M., a felicitat călduros pe școlarii și pionierii care s-au evidențiat în mod deosebit cu prilejul Concursului, precum și pe profesorii și învățătorii care au contribuit la buna pregătire a formațiilor.

MARTA KATY
Șc. medie nr. 4 Tg. Mureș
(solistă dansatoare)

ȘANDRIN ALEXANDRU
cl. a IV-a
Școala 71 București
Premiul I (pian).

POP RODICA cl. a III-a
Șc. de 7 ani Buteni (raionul Gura Honț) reg. Oradea
Premiul I (solo voce)

Desene de Arno

PLAIURI NATALE

MICUL TURIST

Patria dragă, tinere drumeț, te așteaptă să-i străbați potecile încă neștiute de tine, să-i admiri priveliști ce încă nu te-au încîntat, să-i cunoști locurile pe unde piciorul tău n-a umblat și oamenii cu care n-ai grăit încă... Să cunoști viața, obiceiurile acestor oameni, — să le cunoști munca stăruitoare de a construi fabrici noi, uzine, locuințe și noi gospodării agricole colective...
Patria, prietene, te așteaptă s-o cunoști..."

Vă mai amintiți

...de cei patru turiști botoșăneni, care au semnat de multe ori, comunicări, interesante, în paginile gazetei noastre?... Glavan D. Constantin, Mariniuc Gheorghe, Sandu Wexler și Gavrilă Gheorghe!?

Anul acesta ei s-au hotărît să continuie vechea tradiție — excursiile de cercetare a plaiurilor natale, a trecutului regiunii lor, a obiceiurilor și oamenilor din împrejurimi. Numai că, spre deosebire de alți ani, în vara aceasta, ei s-au hotărît să participe la Concursul „Să ne cunoaștem ținutul natal", inițiat de C.C. al U.T.M. și Ministerul Invățămîntului și Culturii.

...Dar despre primele roade ale activității lor, vă vom lăsa să aflați chiar din comunicările primite de la ei.

Comunicarea nr. 1

De la Bathus-han sau...

De multă vreme doream să aflăm de unde vine numele Botoșani, care s-a dat orașului nostru. Dar, drept să vă spunem, nu era un lucru tocmai ușor, întrucît orașul e destul de vechi și denumirea o fi primit-o cu cine știe cîți ani în urmă!...

In primele zile de vacanță însă, am pornit cercetările. Și, după ce am citit cîteva scrieri vechi, ne-am dus direct la „Arhivele statului" din localitate, iar pe de altă parte, am continuat să vizităm monumentele istorice ale orașului, să aflăm de la cei bătrîni cîte știau și ei. Astfel am aflat două ipoteze:

1. O parte din autori — scriitori, istorici etc. susțin că denumirea de Botoșani s-ar trage de la numele hanului tătar Bathus-han, care în secolul XIII, în fruntea hoardelor sale, a făcut dese incursiuni în partea aceasta a Europei.

2. Alți istorici, susțin că numele orașului nostru ar veni de la o veche familie boierească, pe numele ei Botăș, întrucît — zic ei — orașul nostru n-ar fi existat pe vremea lui Bathus.

Acest lucru însă nu-i adevărat. Orașul e vechi — noi înșine am găsit urme în împrejurimile orașului, care dovedesc că pe aceste locuri se aflau așezări omenești încă în secolele III—IV e. n. De altfel, aceste dovezi (cioburi de vase și de amfore, chirpici ars etc.) pot fi văzute la muzeul școlii, căruia i le-am dăruit. De aceea, noi credem că mai aproape de adevăr e legenda care spune că numele de Botoșani provine de la Bathus-han (popular: Batușan)... Cît ce-i privește pe boieri, numele lor ar proveni mai de grabă de la cel al orașului.

Comunicarea nr. 2

Urmele trecutului

Prin podurile unor case bătrînești am găsit cîteva documente vechi, purtînd pecetea orașului Botoșani. Printre acestea, un document scris în slavonă și datat 1820, alte două — tot în slavonă scrise, dar datate 1857 și 1861 și un document scris în limba romînă cu caractere latine, din 1843.

In unul din documente, un oarecare cetățean povestește cum odată, prins de o ploaie grozavă în pădurea Raicu (Rai) s-a adăpostit într-o bortă (gaură, peșteră) unde a găsit „un lădoi cu galbeni". Alt document reprezintă o foaie de zestre...

Bineînțeles că aflarea acestor documente ne-a bucurat foarte mult. De altfel, noi ne mîndrim că, în curînd, le vom preda muzeului raional de istorie și că ele vor sluji mult cercetătorilor să descopere date și întîmplări din trecutul orașului nostru, să afle adevărul despre locurile unde ne-am născut și unde copilărim.

Comunicarea nr. 3

„Cărarea" haiducilor !?

Intr-o zi, bunicul lui Glavan ne-a povestit că odinioară, haiducii intrau într-o bortă în pădurea Rai, și ajungeau în... Botoșani. Zilele trecute, de la niște țărani din comuna Zăicești, am aflat că în pădurea Rai se găsește un „beci" foarte lung, construit cu mulți, mulți ani în urmă. Dar oamenii din Zăicești nu cunoșteau exact locul intrării.

Nu știu cum, dar noi am făcut legătură între cele aflate de la oamenii din Zăicești, de la bunic... și ne-am amintit și de „borta din lesu Raicu", pomenită în documentul acela. Așa că, în una din zile, pe la orele 7, am plecat de acasă echipați cu toate cele de trebuință. Pe la 9, am ajuns la marginea pădurii Rai. (Urmăriți dv. și harta întocmită de noi în excursia aceasta). Aci, ne-am despărțit: Glavan a apucat pe-o potecă, noi, ceilalți trei — pe alta. Ne-am reîntîlnit la lacul din marginea estică a pădurii, lîngă Zăicești — după ce cotrobăisem pădurea — dar zadarnic, n-am găsit nici o intrare în subterană. Ne era ciudă și Sandu începuse a lăcrima: „îi intrase o giză în ochi"! Ne-am odihnit o clipă însă și am început iarăși a scotocimăni pădurea cu înverșunare, pînă ce, într-o rîpă, acoperită de mărăcinișuri, am dat peste intrare. Parcă anume o ascunsese cineva. Dar locul se vedea că e neumblat...

Am intrat în grotă. Înăuntru — simțeam fiori de gheață.

Ne-am legat cu toții de frînghie, (luasem cu noi una lungă, de vreo 30 m) am aprins o lanternă și-am început să pătrundem tot mai adînc în grotă. Dar lumina becului, în loc să risipească întunericul de smoală, aruncă umbre pale pe pereți, asemănătoare cu toate fiarele pămîntului.

Grota — canalul acesta — e destul de lungă și construită în zig-zag. Tavanul boltit, din cărămizi bine tencuite, pe ici pe colo s-a prăbușit. Numai pereții se țin încă bine.

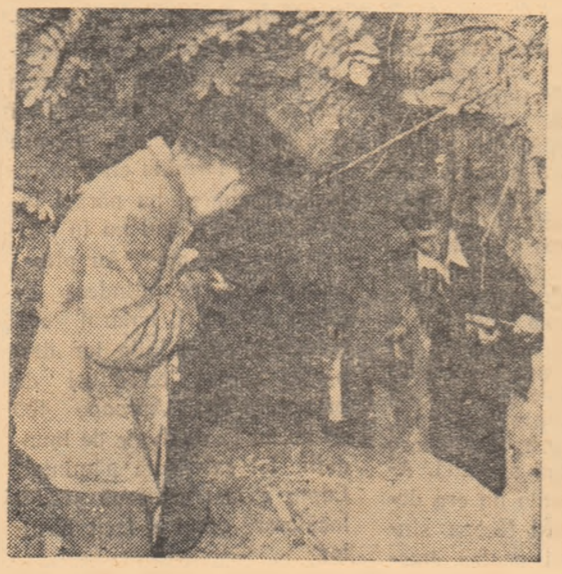
Gîndul că, cel mult peste un ceas-două, o să ieșim în mijlocul orașului — poate chiar în piață! — de pe alte tărîmuri, ne îmbărbăta și ne făcea să uităm de frică și de frig. Și-apoi, țineți seama, pășeam pe urmele haiducilor!

După vreo sută de pași am dat de o poartă lucrată din grinzi de stejar, tari ca fierul. O broască de dimensiuni uriașe — ce lungime să fi avut cheia? — ne-a făcut imposibilă deschiderea porții. De altfel, în spatele ei galeria se prăbușise spre amărăciunea noastră. Noi credem însă că dincolo de poartă galeria se continuă, că aceasta este vechea „cărare" secretă a haiducilor, că numai ei o știau, o cunoșteau...

În curînd vom porni în cîteva excursii de cercetare a ținutului natal, a construcțiilor noi apărute pe teritoriul nostru, a satelor și comunelor mărginașe.

Cu bine,

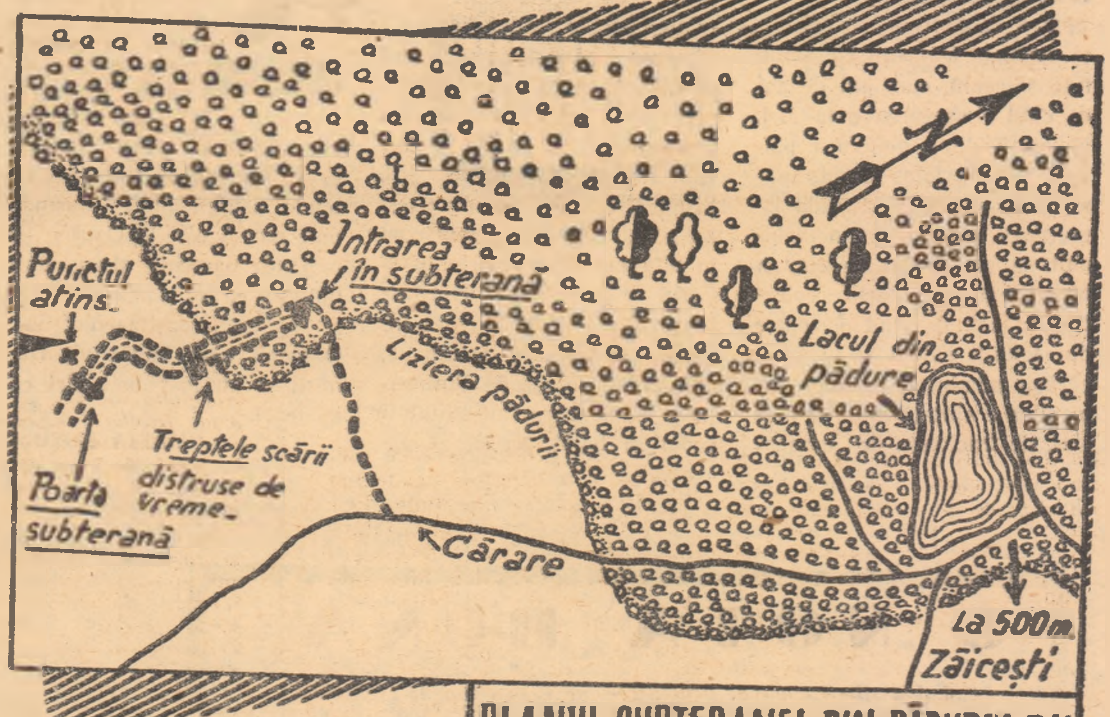
GLAVAN DORIN CONSTANTIN
WEXLER SANDU
MARINIUC GH.
GAVRILA GH.

— Mariniuc, ține bine de frînghie!
Unul cîte unul, tinerii turiști botoșăneni coboară în grotă.

Popas în timpul excursiei. Utemistul Glavan Dorin Constantin — discută cu pionierul Gavrilă viitorul [illegible]nerar.

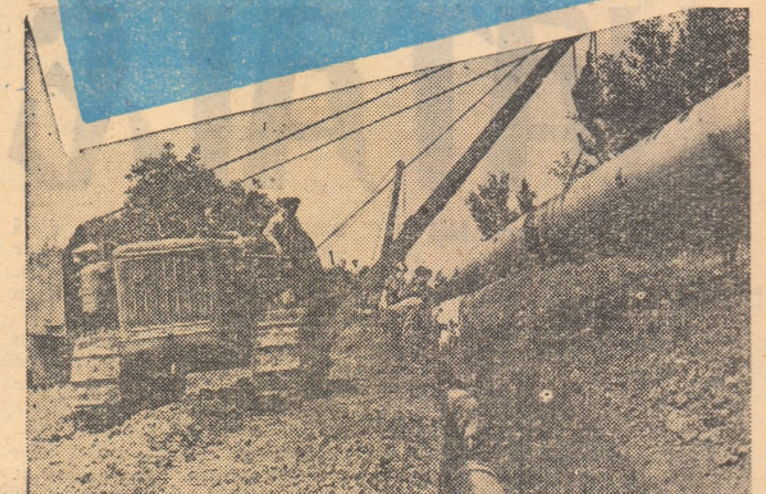

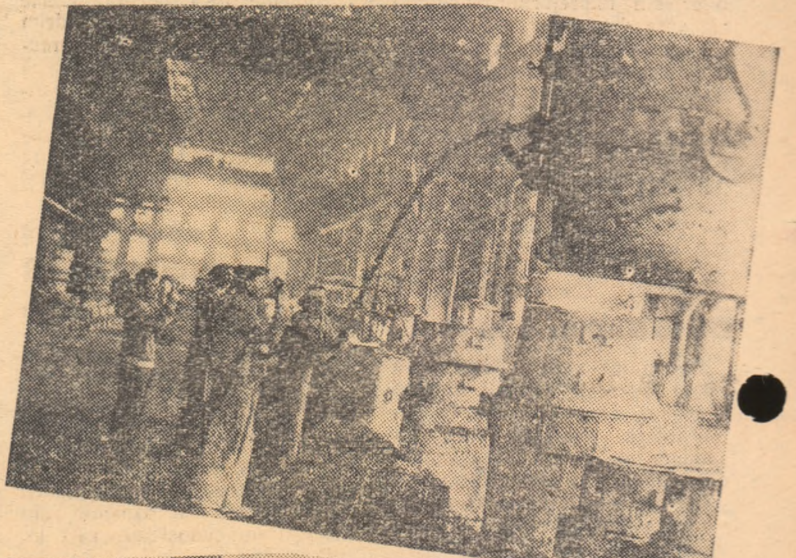
PLANUL SUBTERANEI DIN PĂDUREA RAI
:păd. foioase 0 40 80 120 m.

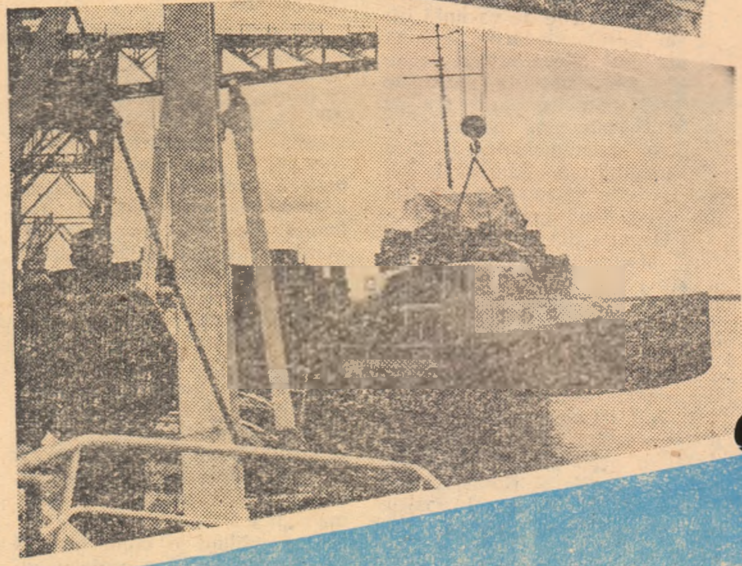

Digul

Cu acestea noi ne mîndrim

Zi de zi, pe meleagurile patriei se înfăptuiesc lucruri minunate ce n-ar fi fost cu putință în alte vremuri. Sub conducerea partidului, oamenii muncii construiesc mașini, înalță orașe, fabrici noi, lăcașuri de cultură.

Iată trei priveliști pe care fotograful le-a prins cutreerînd țara: 1. Pe șantierul național al magistralei de est Nadeș-Onești, conducta crește în fiecare zi cu alți kilometri. 2. Noua oțelărie specială de la Combinatul Metalurgic Reșița, a început să producă! 3. Lansarea la apă a unei noi șalupe construite la Șantierul Naval din Galați.

Satul Ostrov își are casele așezate în cea mai mare parte pe un deal ce se întrerupe brusc, tăindu-se vertical printr-un mal înalt, care desparte balta de sat. Cînd vii pe drumul apei, satul îți apare ca o cetate din vechime, ridicată sus deasupra întinderii unde își varsă apele Dunărea. In peretele malului se văd de departe sute de scobituri adînci, ce par urmele unor proiectile. Nu de la războaie au rămas aceste semne. Ca și oamenii, păsările și-au căutat loc de așezare aici, pe pămîntul din preajma apei. Cît timp vor fi lovit cu ciocul în lutul malului? Cît vor fi muncit, pînă să-și sape în pămînt aceste adăposturi?

In împrejurimile Ostrovului apă și pămînt se găsesc din belșug. Dar pămîntul este sărac, anevoie de muncit, iar apa e deopotrivă și prieten, și dușman. Oamenii își amintesc și acum, cum ani de ani de cînd e așezarea asta aici, generații după generații plăteau fiecare folos smuls pămîntului și apei, cu trudă istovitoare, cu încercări neînchipuit de grele. Dar de cînd a luat ființă gospodăria colectivă în sat, de cînd o parte din ceilalți săteni și-au întovărășit pămîntul, munca oamenilor e ajutată mult de mașini, de tractoare, de oameni de știință. Și-apoi cînd nu ești singur, cînd simți lîngă tine umărul fratelui tău, munca nu ți-i povară, piedicile sînt biruite mai ușor.

Cea mai mare parte din pămîntul colectiviștilor se află jos, lîngă baltă. In primăvara aceasta apele Dunării s-au revărsat pînă departe. ...Liniștită la suprafață, cu valuri mici, apa bătea cu putere căutîndu-și loc. „Marea nu mai primește apa", spuneau unii și încruntați se uitau cu îngrijorare la întinderea apei, la cerul înnourat, din care ploile nu încetau să cadă. Anunțul de la radio nu era deajuns. Sătenii își făceau singuri măsurători pentru creșterea nivelului apei. Măsurători pe care le controlau de cîte trei-patru ori pe zi și de multe ori și noaptea. Ogoarele erau în pericol. Sute de hectare de semănături dintr-un ceas într-altul puteau fi distruse. „Ingrijorarea nu-i de-ajuns pentru a opri apele", și-au spus cei din conducerea gospodăriei. Și acest lucru l-au înțeles toți colectiviștii. Și-au strîns toți familiile și au pornit să-și facă drum apei în altă parte. Era sărbătoare. Cerul se înseninase într-o parte și vîntul de primăvară îndemna la un ceas de repaus, de odihnă. Totuși, de dimineață și pînă seara, au stat toți acolo în baltă, au cărat pămînt și nuiele, ca să întărească stavila. Căruțele nu pridideau să care atît pămînt cît era nevoie și atunci oamenii îl cărau cu spatele, cu mîinile. Apa era rece și nuielele ude loveau dureros picioarele goale. Lucrînd în tăcere, fără să-i zorească nimeni, fiecare grăbea să termine cît mai repede și nimeni nu părăsi lucrul pînă ce digul nu fu ridicat deasupra apei. Au plecat numai cînd, pe întindere de cîțiva kilometri, hotarul ce-l clădiseră cu mîinile lor despărțea avutul colectivei de primejdia apei. Aproape 400 de ha au fost salvate de inundații. Își salvaseră pămîntul. Lupta a fost crîncenă și din încăierare omul a ieșit biruitor.

Apoi la baltă s-a așternut liniștea. Oamenii au plecat spre sat. Acum se pot gîndi și la altele: schimbă glume între ei, discută despre toate. Primejdia apelor a fost înlăturată. Privirile li s-au înseninat și pe fețele lor citești siguranța și bucuria ce ți-o dă izbînda asupra unui dușman puternic. Acolo, la Ostrov, o mînă de oameni și-au unit puterile ca să-și apere avutul lor obștesc, recolta colectivei. Oamenii s-au împotrivit Dunării și au fost mai tari ca apele ei.

MARIA RUSU

O NOTA BUNA

„Luînd sfîrșit zilele de practică — ne spun elevii de la Școala medie mixtă din Vasile Roaită — noi, elevii, am luat hotărîrea de a mai rămîne 10 zile în gospodărie, spre a ajuta la întreținerea culturilor".

Hotărîrea lor a fost primită cu o deosebită bucurie de conducerea Gospodăriei Agricole de Stat din Moșneni, care are numai cuvinte de laudă la adresa lucrătorilor voluntari. Numai în cîteva zile de lucru, cei aproape 70 de elevi din tabără au prășit 35 ha cu porumb și au rărit alte 300 ha, în afara altor munci pe care le-au efectuat în gospodărie. Grupa de fete a Alexandrinei Filip (pe care o vedeți în fotografie) am găsit-o tocmai în timpul prășitului. Timp de cîteva zile, locul de grupă fruntașă pe tabără, lor le-a aparținut.

„PESTRIȚII"

Obiceiul tatuării corpului, care mai dăinuiește și azi la unele popoare, este vechi de multe mii de ani. Oamenii primitivi se tatuau nu pentru frumusețe, ci, credeau ei, pentru a se apăra de... duhurile re-

reportaj știri informații noutăți tehnice re

de la prietenii tăi de peste hotare

1. Pionierii de la Școala nr. 3 din Bender (R. S. S. Moldovenească) desfășoară o bogată activitate artistică. Elevii din clasele a V-a și a VI-a au organizat un teatru de păpuși și deseori prezintă mici spectacole pentru colegii și prietenii lor. In fotografie, pionierele Liuda Devcenko și Silvia Pogrebinskaia exersînd cu păpușa „Iepurașul".

2. Elevii unei școli din Varșovia, capitala Republicii Populare Polone, au dat de curînd un reușit spectacol de cîntece și dansuri ale popoarelor. Iată-i în fotografie executînd un dans din depărtata junglă africană.

CU ȘALUPA PE USSURI

La redacția gazetei „Pionierskaia Pravda" sosesc neîncetat numeroase scrisori, în care pionierii sovietici povestesc despre chipul minunat în care își petrec vacanța. Iată una din aceste scrisori:

„De cîteva zile sîntem pe o șalupă care străbate apele fluviului Ussuri. In curînd vom ajunge pe insula Puteatin. Aci vom poposi mai mult și vom strînge informații, date, amintiri, despre neînfricații partizani — eroi ai Războiului Civil din Orientul îndepărtat".

Detașamentul turistic al Școlii nr. 28 din Orașul Habarovsk

Sala de sport a pionierilor

Pionierilor din orășelul Bad Düremberg (R. D. Germană) ziua de 5 iunie le-a adus o mare bucurie: inaugurarea noii săli de gimnastică. De mult doreau școlarii din Düremberg să aibă o sală a lor, a copiilor, unde pe vreme neprielnică să poată practica diferite sporturi. Dar orașul avea nevoie de alte construcții, mai importante, mai urgente. Anul trecut însă, în planul de lucrări al întreprinderii de construcții a fost prevăzută și sala de sporturi a pionierilor. Construcția trebuia să coste 250.000 de mărci, o sumă foarte însemnată. Pionierii însă au hotărît să dea și ei o mînă de ajutor. Mai întîi au stat de vorbă cu părinții lor, care, fără să se lase mult rugați, au contribuit cu toții la construcție, fie cu materiale, fie cu muncă. Cot la cot cu ei, pionierii au muncit cu înflăcărare pe micul șantier. Și ziua inaugurării a venit repede. Ea le-a adus nu numai bucuria întrecerilor sportive, dar și mîndria de a se număra printre constructorii frumoasei clădiri.

Vacanță la Little Rock

A venit vara. A venit cu o mie de făgăduințe și cu mireasma dulce a fructelor dintîi. Bucuriile se leagănă ca flori luminate în inima ta, prietene cititor. Poate în dimineața asta, cînd eu mă îndărătnicesc cu hîrtia, tu treci — numai voioșie și nerăbdare — cu geamantanul mic în mînă, către gară. Te duci să furi ceva din semeția muntelui ori din zburdălnicia mării. Drum bun...

Te însoțesc cu gîndul, iată. Și văd cum, trecînd prin fața școlii, tăcute acum și liniștite, faci un semn mic de rămas bun, însoțit de duioșia ochilor.

Vacanță... Cuvîntul tăinuiește în el o lume de visuri și întîmplări dragi. Pentru tine și pentru toți prietenii tăi de pe aceste plaiuri.

Dar undeva, peste apa întinsă a oceanului, altcum se rostește vorba aceasta: cu amărăciune și lacrimă. Fiindcă niște domni îmbuibați și lacomi i-au schimbat înțelesul. I l-au schimbat simplu și repede, cum ai întoarce o mănușă pe dos.

Desfă, dacă-l ai acasă, atlasul de geografie la pagina cu Statele Unite ale Americii. Și caută, în Arkansas, un punct mic, negru: Little Rock. Poate că în amintire se va desface un mugure amar. Fiindcă numele acestui depărtat orășel a fost anul trecut pe buzele tuturor. S-au întîmplat acolo, în 1957, lucruri triste: nouă tineri negri care învățau la colegiul din Little Rock au fost opriți să mai meargă la școală. I-a oprit sălbăticia rasiștilor, care nu puteau tolera copiilor cu pielea neagră să stea în bănci alături de copiii cu pielea albă. „Negrii, spuneau ei, trebuie să rămînă niște sclavi. Să muncească pentru noi și atît". Au fost clipe grele pentru negri în cursul incidentelor de atunci. Rasiștii au atacat oameni nevinovați, au dat foc caselor. Abia mai tîrziu, cu intervenția guvernului american, șapte din cei nouă negri au fost admiși „provizoriu" la școală. Dar intervenția guvernului s-a dovedit a fi șubredă și făcută doar de ochii lumii. Fiindcă la 21 iunie anul acesta, judecătorul Harry Lemley a dat o decizie prin care celor șapte copii negri din Little Rock li se interzice din nou intrarea în școală.

M ă r i n i m o s, judecătorul Lemley le-a dat vacanță celor șapte negri și a pus, numai pentru ei, un lacăt mare la poarta școlii. O vacanță lungă și tristă, ca o pecete de suferință peste bucuria firavă a acelor copii. Ce s-o fi petrecînd în inimile lor? Poate că știi și înțelegi tu, tinere prieten, care cu geamantănașul în mînă pleci în zorii aceștia spre seninul munților...

VASILE MANUCEANU

SUB SEMNUL PĂCII

J A P O N I A

Intreg poporul japonez continuă lupta pentru încetarea experiențelor termo-nucleare. Și este firesc să fie așa fiindcă japonezii au dat primul tribut morții atomice. Zilnic mor și azi în țara crizantemelor oameni atinși de îngrozitoarea boală provocată de radiațiile bombelor atomice, aruncate de americani la Hiroșima și Nagasaki. De aceea, acțiunea de protest a devenit în Japonia o problemă a fiecărui cetățean.

De curînd a început un uriaș „Marș al păcii", de la Hiroșima la Tokio. Cu toate că distanța este de 1000 de kilometri sute de mii de oameni ai muncii și cetățenii de toate categoriile formează o nesfîrșită coloană. Primii manifestanți vor intra pe porțile capitalei japoneze în ziua de 12 august, cînd începe a patra „Conferință mondială împotriva armelor nucleare".

F R A N Ț A

Nimeni nu cunoaște mai bine decît fizicienii puterea distrugătoare a bombelor atomice și nucleare. De aceea, cercetătorii care au eliberat atomul pentru a-l pune în slujba omului, sînt îngroziți la gîndul că el va fi folosit încăodată — și pe scară mult mai mare — să ucidă, să prefacă în pulbere regiuni întinse ale globului.

Pentru acest motiv, 146 de profesori și conferențiari din cei mai cunoscuți de la Universitatea din Paris, au adresat un apel experților întruniți la conferința de la Geneva. Ei cer „să se interzică experiențele cu arma nucleară, ca un prim pas spre interzicerea controlată a armei atomice și termonucleare".

...te! Vechii locuitori ai Angliei foloseau și ei tatuajul și de aceea au fost numiți „brit", adică pestriți. Așa se explică de ce Anglia se mai numește și Britania.

RAZBOI DE IEPURI

Cu cîteva mii de ani în urmă, peninsula Iberică (și mai ales teritoriul spaniol) a fost cotropită de... iepuri. Rozătoarele amenințau să distrugă toată vegetația și a fost nevoie de un adevărat război pentru exterminarea lor. De atunci, bucata de pămînt dintre Gibraltar și Pirinei a fost numită Hispana, ceea ce înseamnă „Țara iepurilor".

„REGELE PATAGONIEI"

La sfîrșitul veacului trecut, Iulius Popper, fiul unui anticar bucureștean a explorat Țara de Foc pe care o numea în glumă „colonia romînească". Lui însuși i se spunea „regele Patagoniei". Pe atlasurile argentiniene se păstrează și azi denumirile romînești pe care Popper le-a dat munților, rîurilor, istmurilor și golfurilor din această țară îndepărtată.

...taj Știri informații NOUTĂȚI TEHNICE informații

Știință

Ceva despre:

- Broaște „zburătoare"
- Ploi „colorate"
- ... și altele

Vreme îndelungată oamenii au privit unele fenomene meteorologice ca prevestitoare de nenorociri.

Astfel, se întîmplă rareori să plouă cu broaște sau să cadă ploi colorate — așa numitele „ploi de sînge", galbene sau „de cerneală". Oamenii îngroziți se închinau, făceau slujbe spre a ruga pe dumnezeu să-i ferească de nenorociri.

Astăzi aceste ploi sînt explicate științific și nu mai pot speria lumea. In cazul unei ploi cu broaște este vorba de faptul că un vîrtej mai puternic, — dintr-acelea care ridică deseori praful și lucrurile mai ușoare purtîndu-le prin aer — a trecut pe deasupra vreunei bălți și a ridicat broscuțele, ducîndu-le prin aer pe mari distanțe. Cînd vîrtejul încetează, broaștele cad pe pămînt și neștiutorii spun că... sînt broaște din cer.

Un fenomen asemănător a fost observat în sudul Italiei, cînd, într-o zi, s-a produs o ploaie cu portocale.

Acestea nu erau însă venite din „cer". S-a constatat că, la o distanță de cca 100 km de locul unde a avut loc ploaia, livezi întregi de portocali fuseseră devastate de un vîrtej puternic.

Este în afară de orice îndoială că vîrtejul respectiv a purtat portocalele prin aer pînă ce, existența lui încetînd, portocalele au căzut pe pămînt.

Tot atît de ciudate li s-au părut oamenilor ploile colorate. Ce se întîmplă de fapt atunci? Picăturile de apă, au în suspensie, uneori, pulberi fine metalice sau organice, alteori alge microscopice colorate sau polen. Sînt și ploi colorate care aduc nisipuri sau cenușă vulcanică, mînate de vînturi de la mari distanțe.

Iată cîteva exemple: în 1814 o „ploaie de sînge" a udat sudul Italiei, în special orașul Neapole și vecinătățile lui. Făcîndu-se analiza apei, s-a găsit că conține pulbere fină de fier, care îi dăduse culoarea roșie.

Alteori culoarea roșie o produce o algă microscopică — protococcus fluviatilis — smulsă de vînturile Saharei și dusă pînă departe. O astfel de „ploaie de sînge" a căzut în Maroc, în anul 1880.

O ploaie galbenă, „ploaie de pucioasă", a căzut în 1887 aproape de Paris. Picăturile conțineau polen de plante.

In anul 1888, regiunea „Capul Bunei Speranțe" de la sudul Africii a fost udată de o „ploaie de cerneală neagră". S-a dovedit că ploile spălaseră aerul de cenușa vulcanică adusă de vînturi de la mari depărtări.

Și la noi au căzut ploi colorate. Ultima, care s-a semnalat la București, a fost în anul 1946.

Tot atît de ciudată a părut ploaia din octombrie 1951 cînd a plouat cu pești în satul Alona, din Macedonia de vest. Populația fiind alarmată, profesorul Livados, de la Universitatea din Salonic, s-a dus în satul acela ca să vadă ciudatul fenomen. El a găsit că toți peștii căzuți prin partea locului erau pești de apă dulce, pești de lac. După ce a făcut cercetări, a dat următoarea explicație: avusese loc o furtună mare, un ciclon, care provocase o trombă. Această trombă a „pompat" apa lacului, cu pești cu tot, și a ridicat-o la înălțimea norilor, ducînd-o la oarecare distanță. Cînd ciclonul a pierdut din intensitate, apa ridicată de trombă a căzut la pămînt cu tot ce era în ea. Și așa s-a întîmplat ca oamenii să se pomenească cu o ploaie de pești.

Toate aceste fenomene au speriat pe oameni cînd nu cunoșteau cauzele lor. Ei își făureau diverse legende, care s-au transmis din om în om pînă în zilele noastre. Astăzi însă, cînd cunoaștem explicațiile adevărate, ale acestor fenomene, nu mai putem crede că sînt

semne ale vremii, care aduc nenorociri.

MATEI ALECSESCU

SÎNGE DIN MATERIAL PLASTIC

Cercetătorii M.F. Șostakovici, F. P. Sidelovskaia și M.G. Zelemskaia, de la laboratorul de combinații de vinilin de la Institutul de Chimie Organică al Academiei de Științe a U.R.S.S., sînt autorii unei extraordinare descoperiri. După ce au obținut polimerul vinililpirolidon, (o substanță sintetică) au preparat din el un înlocuitor al sîngelui, pe care l-au denumit „P.V.P." Dizolvat în alcool, benzol și apă „P.V.P." poate fi folosit în locul sîngelui la bolnavii cu hemoragii acute, șocuri operatorii, diferite și septicemie.

A FOST SALVAT UN COPIL!

La 6 anișori, Kvetoslav Odehnal nu cunoștea bucuria copilăriei. El nu se putea juca, nu putea alerga împreună cu cei de-o seamă cu el. Inima lui, bolnavă din naștere, putea în orice clipă să nu mai bată și să-i întrerupă firul plăpînd al vieții.

Chirurgii de la clinica universitară din Brno (Cehoslovacia), clinică condusă de prof. dr. Jan Navratie, au holărît să încerce o luptă inegală cu boala. Folosind „inima și plămînii artificiali", ei au operat copilul. Cît timp chirurgii au lucrat pe inimă, sîngele a trecut din venele pacientului într-o pompă, care l-a împins în plămînii artificiali. Acolo, sîngele se primenea cu oxigen și trecea prin alt compartiment al aparatului, de unde era pompat din nou în corpul copilului.

După 22 de ore de muncă încordată, chirurgii au auzit din nou bătînd inima copilului, Kvetoslav fusese redat vieții! De-acum, el se va putea juca, va putea sorbi, întreagă, bucuria copilăriei.

UN CREER ELECTRONIC

In Republica Democrată Germană se află în curs de încercare prima mașină electronică de calculat fabricată în țară. Ea poate efectua 50-100 de operații pe secundă, cu numere de 20 de cifre. Mașina electronică din R.D.G. se deosebește prin dimensiunile ei reduse. Ea n-are nevoie decît de 10 m.p. și e construită din 80 de tuburi electronice, 100 de relee, 1000 de redresoare și 10.000 de alte elemente.

ȘTIRI

Duminică, în finala „Cupei R.P.R." la fotbal, s-au întîlnit două dintre cele mai bune echipe ale noastre: „Progresul" București—„Știința" Timișoara. Scor final: 1-0 în favoarea timișorenilor. In felul acesta, „Știința" și-a înscris numele pe lista cîștigătorilor „Cupei R.P.R."

Echipa selecționată de box a juniorilor din R.P.R. a obținut o frumoasă victorie internațională, învingînd, la Budapesta, cu 14-8, echipa de juniori a R. P. Ungare.

Cu prilejul deschiderii festive a Concursului cultural artistic al pionierilor — faza pe țară — pe stadionul Dinamo din Capitală, în fața a 30.000 de spectatori, s-a desfășurat un meci amical de fotbal între echipele de pitici „Dinamo" București-„Petrolul" Ploiești. După o luptă aprigă partida a luat sfîrșit cu un rezultat de egalitate: 0—0.

SPORT

O luptă la plasă, urmărită cu încordare nu numai de spectatori ci chiar și de arbitru. Minunate sînt zilele de vacanță în tabără!

CUPA SCÎNTEII PIONIERULUI

START în prima ETAPĂ

In regiuni și raioane au început antrenamente și concursuri de selecționare pentru Cupa „Scînteii pionierului". Cîte ceva din cele aflate în această privință, vrem să vă povestim și vouă.

PREGATIRI

La Școala maghiară nr. 2 din Odorhei sînt o mulțime de copii cărora le place înotul. Mi-am dat seama de lucrul acesta atunci cînd am văzut panoul făcut de Ferentz Iosif, președintele unității... „Eva Bokk, o bună înotătoare care știe să sară și de pe trambulină... Moroși Vențel... Iuțe Marika... Hodor Iulia..." Intr-un cuvînt panoul era aproape plin. ...La faza pe tabără a Cupei se înscriseseră 40 de pionieri. Nici mai mulți nici mai puțini. Cît privește concursul, el se va desfășura în prima jumătate a lunii iulie. Pînă atunci, pe detașamente, ei fac antrenamente în apa Tîrnavei.

PRIMII CAMPIONI...

...ai unității nr. 1 din Sighișoara au fost desemnați acum cîteva zile, în urma concursului care s-a desfășurat la ștrandul „Nicovala". Iată primii clasați: categoria I-a Hendel Agneta și Comșa Mihai; categoria a II-a: Florea Cezarina și Săișan Mihai.

Deci ei sînt aceia care la proba de bras vor reprezenta unitatea la etapa pe oraș. In zilele acestea urmează să se desfășoare concursul și la proba liber. După cele discutate cu cei din juriu campionii unității nr. 1 vor fi adversari redutabili ai concurenților din cele lalte unități.

ULTIMUL POPAS...

...l-am făcut în regiunea Ploiești și anume la Cîmpina. Aici de la comisia de organizare a Cupei noastre am aflat lucruri care m-au bucurat mult: In 7 tabere de pionieri din Cîmpina, Moreni, Băicoi și Țintea, peste 500 de pionieri au început pregătirile pentru prima etapă a Cupei.

Ei ce spuneți? N-a fost o surpriză frumoasă? Drept să vă spun asemenea surprize aș vrea să am peste tot unde merg.

ROMEO DAN

DRAPELUL ROȘU

Drapelul se înalță pe catarg. O nouă zi de tabără a început.

De departe, vezi fluturînd ușor, în vînt, vesel, un drapel roșu pe vîrful unui catarg și știi că acolo trebuie să răsune cîntecul și jocul, munca plină de voie bună.

Acolo trebuie să fie o tabără pionierească. Și așa și este. Cînd drapelul se înalță dimineața și cîntecul limpede al pionierilor răsună, o nouă zi de tabără se vestește. Inseamnă că fiecare pionier a pornit, care cum se cere, spre o altă activitate, căci sub semnul drapelului roșu se desfășoară întreaga zi de tabără. Iar cînd seara învăluie totul, drapelul este coborît iar pionierii raportează cum s-a desfășurat ziua, ce bucurii și necazuri au fost, apoi încet, încet liniștea se așterne — toată tabăra se odihnește.

Mi-aduc aminte de prima tabără pionierească, unde am petrecut vara cu primii pionieri ai țării. Ridicarea drapelului, coborîrea, garda la drapel era la noi lucru de mare cinste. La gardă, pionierii n-ar fi întîrziat nici o clipă, oriunde s-ar fi găsit, oricît de vesel ar fi fost jocul în care se aflau prinși. La gardă pionierii veneau cu cămașa albă, curată, cu cravata la gît.

Mi-aduc aminte, parcă ar fi fost azi. Era o zi de sfîrșit de august (tabăra noastră era la Costinești pe malul mării) cînd s-a pornit o furtună cumplită. Un vînt rece s-a pornit dinspre mare, aducînd o ploaie măruntă, grea, pătrunzătoare. Afară era frig, iar vîntul avea intensitatea unui ciclon. Gemetele mării răscolite te înfiora. Am gîndit că pionierii nu vor înălța pe o astfel de vreme drapelul de tabără și că nici nu vor face de gardă. N-a fost însă chip să-i oprească nimeni.

Infruntînd vîntul gata să răstoarne totul în cale și ploaia rece, pionierii au înălțat drapelul. Și era plăcut să-i vezi fîlfîirea de flacără pe cerul negru, mohorît.

Asta pentru că pionierii îndrăgesc drapelul roșu. Și-l îndrăgesc fiindcă e un simbol, fiindcă sub drapelul roșu, în țara noastră, clasa muncitoare condusă de partid a dus, în anii grei, lupta împotriva robiei capitaliste.

Pentru că sub drapelul roșu luptă pentru libertate, popoarele subjugate. Pentru că sub drapelul roșu mii de muncitori conduși de partid făuresc în patria noastră socialismul.

Iar voi, dragi pionieri, sub drapelul roșu, înflăcărați de dragoste fierbinte pentru patrie, creșteți puternici și credincioși acestui drapel, drapel de luptă a partidului.

B. CARAGIALE

VEȘTI

Primul foc de tabără

Ne petrecem vacanța de vară în tabăra de pionieri și școlari C.F.R. Ghimeș. Incă din prima zi ne-am simțit foarte bine aici. Avem tot ce ne trebuie, iar activitatea pionierească e bogată și variată.

Prima acțiune pionierească, primul foc de tabără. In jurul lui am cîntat, am dansat.

Detașamentul nr. 1 a prezentat o suită de dansuri populare romînești, detașamentul nr. 2 a prezentat dansuri sovietice și...dansul gospodinelor. Totul ne-a plăcut mult și nu numai nouă ci și locuitorilor și pionierilor din Ghimeș.

Cînd focul abia mai mocnea și pe noi ne prinsese oboseala, am cîntat cu toții „Cîntecul Lăutarului" și ne-am îndreptat spre dormitoare.

A fost o seară de tabără petrecută frumos și n-o vom uita curînd.

Un grup de pionieri
din tabăra C.F.R. Ghimeș

60 kg. boabe

Pionierii și școlarii din comuna noastră, au plecat într-una din zilele trecute la cîmp. Auzisem că a început secerișul și eram nerăbdători să începem strîngerea spicelor. Și așa am făcut. Ajunși aici, cu cîntec și voie bună am început să adunăm spicele rămase în urma secerătorilor.

In cîteva ore am strîns 60 kg boabe. Alte miriști însă ne mai așteaptă așa că vom mai veni și în alte zile.

IONESCU RODICA
comuna Mavrodin
raionul Alexandria

Filatelie

Timbrele romînești împlinesc o sută de ani

Inceputurile poștei romîne sînt departe de apariția mărcilor la noi în țară. Transportul scrisorilor dintr-o localitate într-alta se făcea, înainte pe baza taxelor plătite în numerar antreprenorilor poștei, la puținele sedii pe care le aveau aceștia în cîteva capitale de județe.

În 1852 se înființează în Moldova primele birouri poștale, care folosesc pecetile ca semn de francare. În 1858 s-au introdus mărcile poștale.

Ziua de 15 iulie a acestui an este cunoscută ca dată de început al timbrologiei noastre, în această zi fiind adusă la cunoștința populației moldovene — prin Buletinul Oficial nr. 54 — introducerea „mărcelor" poștale de 27, 54, 81 și 108 parale, celebrele „Cap de bour" de format rotund.

Primele emisiuni romînești de mărci poștale au apărut în Moldova, și despre ele s-au scris multe.

În anul 1858, la 5 noiembrie, modificîndu-se tarifele poștale s-a introdus a doua emisiune „Cap de bour", în trei valori: 5, 40, și 80 de parale.

Din primele valori „Cap de bour", marca de 27 de parale neuzată este cea mai rară în colecțiile de azi, ceea ce face ca prețul ei să fie foarte ridicat.

INDUSTRIA NOASTRA DE TIMBRE

Industria națională — propriu zisă — de imprimare a timbrelor a început cu puțin înaintea apariției primelor noastre mărci poștale Domnitorul Grigore Ghica a înființat, în anul 1856, un timbru domnesc, care era obligatoriu pentru întărirea diferitelor acte oficiale (petiții, polițe, contracte etc.). Acest timbru s-a tipărit, de la început, în Atelierul Timbrului, înființat special la Iași, cu un singur utilaj — o mașină rudimentară de imprimat, acționată manual.

Cînd s-au introdus mărcile poștale, imprimarea lor s-a făcut, un timp, cu această mașină.

După 12 ani de la introducerea lor în țara noastră, mărcile poștale au devenit atît de mult folosite, încît confecționarea lor cu mijloacele simple de care se dispunea a devenit neîndestulătoare.

În anul 1875, statul romîn a început folosirea mașinilor la imprimarea mărcilor noastre, și cu acestea s-au pus bazele adevăratei industrii de timbre romînești.

EVOLUȚIA MARCILOR ROMÎNEȘTI

Cataloagele internaționale de mărci împart emisiunile romînești în patru categorii principale: emisiunile MOLDOVA, apărute în anii 1858-1861; emisiunile MOLDO-VALACHIA, apărute în anii 1862—1864; emisiunile ROMÎNIA dintre anii 1865—1947, și emisiunile R.P.R. apărute din 1948.

Dintre emisiunile vechi, apărute după „Cap de bour" serii mai deosebite au fost: „Principatele unite", „Domnitorul Cuza", „Favoriți" și „Bărbi", „Căișorii" etc.

Datorită emisiunilor excepționale realizate în ultimii zece ani, țara noastră se află astăzi în atenția întregii lumi filatelice. Revistele de specialitate de pretutindeni, concursurile și expozițiile internaționale la care am participat, confirmă aceasta cu prisosință. Sîntem semnalați, permanent, cu elogii bine meritate. În anul 1955, bunăoară, la concursul filatelic de mărci poștale cu subiecte sportive, ținut la Roma, țara noastră a luat trei medalii de aur. În cadrul acțiunii de comemorare a diferitelor personalități ale culturii mondiale, țara noastră a prezentat, în anul 1955, o emisiune excepțională, reprezentînd o serie de clasici ai literaturii universale. (Montesquieu, Cervantes, Wilman, Mickiewicz, Schiller, Andersen), Gravura acestor mărci — făcută de pictorul S. Zainea — a fost considerată, în cadrul acestor emisiuni, ca cea mai reușită din întreaga lume.

DEZVOLTAREA FILATELIEI LA NOI

In anul 1881, apare primul ziar filatelic din țara noastră „TIMBROPHILO".

Prima organizație de filateliști de la noi s-a constituit în anul 1891 în București, sub denumirea de SOCIETATEA FILATELICA ROMÎNĂ.

Astăzi, colecționarii din țara noastră se numără cu miile. Știința arta cultura — toate sînt cuprinse în vastul și totuși minusculul cadru al petecului de hîrtie tipărită ce se cheamă marcă poștală.

Judecata

(Povestire cazahă)

Un om pierduse o cămilă și umbla încoace și încolo să o găsească.

Se opri la marginea drumului, ca să se odihnească puțin. După cîtva timp, se așeză lîngă el un călător și amîndoi își fumară pipa.

— Mi-a fugit cămila, spuse omul. Nu cumva ai văzut-o din întîmplare?

— Nu vede cu ochiul stîng? — întrebă călătorul.

— Da, răspunse omul.

— Ii lipsesc dinții din față?

— Da! Asta e! Unde ai văzut-o?

— Cămila n-am văzut-o, i-am văzut numai urmele.

— Tu ai furat-o! strigă proprietarul cămilei și-l tîrî pe călător la judecată.

Judecătorul, după ce ascultă reclamația omului, îl întrebă pe călător: Mai știi și altceva despre cămila asta?

— Da, spuse călătorul, într-o parte ducea un butoiaș cu miere, în cealaltă grîu.

— El, vedeți, domnule judecător? El e hoțul! strigă omul căruia îi aparținuse cămila.

Și judecătorul credea la fel. Intrebă însă din nou pe acuzat:

— Unde ai văzut cămila?

— Eu n-am văzut cămila, fu răspunsul.

— Și știi că nu vedea cu ochiul stîng?

— Da, fiindcă n-a mîncat decît iarba din dreapta drumului. Și fiindcă în mijloc au rămas tufișoare de scaieți, mi-am dat seama că-i lipsesc dinții din față.

— Dar de unde știi că ducea miere și grîu? — întrebă judecătorul mai departe.

— Asta era cel mai ușor de văzut: Pe o parte a șoselei se așezaseră muștele pe picăturile de miere scurse din butoiaș, iar pe partea cealaltă zburau vrăbiile și ciuguleau și căutau grăunțe de grîu.

După această explicație, judecătorul se convinsese de nevinovăția călătorului și nici stăpînul cămilei nu mai avu ce spune împotrivă-i.

SGÎRCENIE

Basm popular japonez

Trăiau o dată doi vecini sgîrciți. Intr-o zi, unul din ei trimise pe servitorul său la celălalt pentru a-i cere cu împrumut un ciocan.

— Ce fel de cuie veți bate, de fier sau de lemn? — îl întrebă vecinul pe servitorul trimis.

— Niște cuie de fier. — răspunse trimisul vecinului.

— Așa... de fier, — repetă vecinul, scărpinîndu-și ceafa îngîndurat.

Apoi spuse cu o adîncă întristare:

— Spune-i stăpînului tău, că-mi pare nespus de rău, dar ciocanul meu nu e la mine, l-am împrumutat fratelui meu.

Intors acasă, servitorul îi transmise stăpînului cele spuse de vecinul său.

— Ce sgîrciți sînt unii oameni! — strigă acesta revoltat. — Sînt sigur că m-a refuzat numai din sgîrcenie. Dar, n-am ce să fac, va trebui să bat cuiele cu ciocanul meu.

D. TH. NECULUȚA — poetul muncitor

La un an după moartea lui D. Th. Neculuță I. C. Frimu spunea: „Cît de grea era lupta lui pentru existență — și cu toate acestea el și-a dat necurmat tributul său pentru trezirea muncitorimii. Și de aceea, fostul nostru tovarăș de luptă, muncitorul — poet — D. Th. Neculuță nu va fi uitat de muncitorimea romînă".

In ultimii ani ai vieții mizeria umbrise și mai mult odaia poetului. O boală de inimă îi număra puținele zile pe care le mai avea de trăit. Mergea la atelier și lucra fiind nevoit să lucreze pentru a putea trăi. Medicul spunea că „Nu putea să muncească decît o oră cel mult". La moartea lui publicațiile burgheze ale vremii n-au scris nici un cuvînt. Se înțelege că nu le convenea să arate truda lui, sărăcia în care s-a zbătut și în ciuda căreia s-a ridicat la înălțime.

Neculuță s-a născut în 1859 într-un tîrg moldovenesc. De la tatăl său a învățat meseria de cizmar și cînd și-a părăsit satul plecînd să-și caute norocul avea numai 10 ani. La Iași lucrează și din puținii bani agonisiți își cumpără cărți. Venind la București începe să scrie și să publice la diferite publicații muncitorești. Versurile sale au un puternic ecou printre muncitori și țărani. In ele e zugrăvită nedreptatea și scapără ura împotriva exploatatorilor. In ele clocotește îndemnul la eliberarea de exploatare. Au trecut un șir lung de ani de la moartea lui. Versurile poetului-muncitor sînt prețuite și sînt răspîndite în mii de exemplare. Academia R.P.R. l-a ales membru post-mortem.

Redăm mai jos un fragment dintr-una din poeziile sale cele mai cunoscute: „Cor de robi". Este un tablou viu al mizeriei în care se zbăteau muncitorii din țara noastră în regimul burghezo-moșieresc

COR DE ROBI

Muncim din greu și pe-ntrecut
Să vă sporim averea,
Căci, rînd pe rînd cum v-a plăcut,
Din forța noastră v-ați făcut
In contra forței noastre scut
Precum avut-ați vrerea.

Muncim bătuți și înjurați
In lanțul vrerii voastre.
De mici copii ne ferecați,
Cu munci de iad ne-mpovărați
Și rîdeți voi cei nendurați
De plîngerile noastre!

Cruzimea voastră de păgîni
Pe drumuri ne aruncă
Cînd sîntem bolnavi ori bătrîni,
Căci vi-s mai dragi ai voștri cîini
Ca noi, cînd ni s-au dus din mîni
Puterile de muncă.

Versurile dinspre sfîrșitul poeziei devin amenințătoare la adresa exploatatorilor:

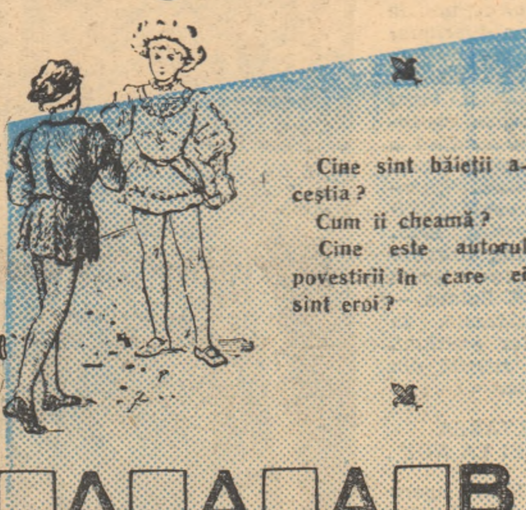
Din prunci și pîn'pierim moșnegi
Tot bici de foc ne ba e!
Și ne-ați legat în lanț de legi.
Și bir și oști și popi și regi,
Și raiul vieții voastre-ntregi
ne-ați tot trîntit în spate!

De-amarul greu, de nenoroc,
Ni-i stins din piept avîntul,
Ni-i cîntul plîns și plînsul foc,
Dreptatea batere de joc
Și-abia avem pe lume loc
Să ne săpăm mormîntul!

Și-al tuturor e-ace t pămînt,
A tuturor dreptatea
Și-amarul plîns și dragul cînt
Și tot ce-i bun, frumos și sfînt
Și totuși pînă la mormînt
Noi ducem greutatea.

Dar într-o zi, din văi, din munți,
Din sate și orașe
Voinici, femei, bărbați cărunți
Se vor scula, și tari, și crunți
Vor pune-n praf a voastre frunți
Jivinilor trufașe!

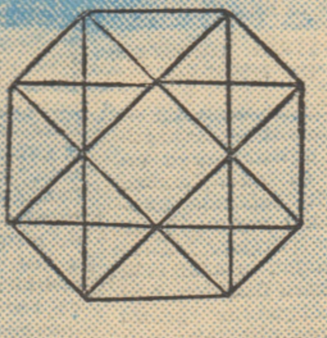
• jocuri • jocuri •

Cine sînt băieții aceștia?

Cum îi cheamă?

Cine este autorul povestirii în care ei sînt eroi?

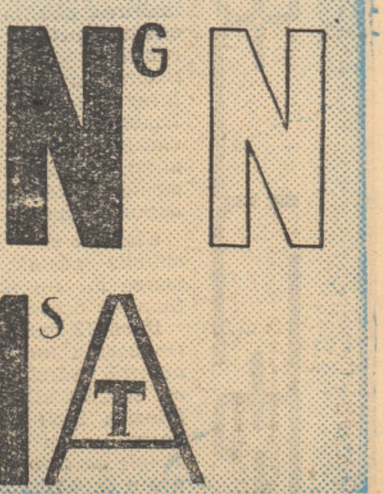

INCERCAȚI SA DESENAȚI ACEASTA FIGURA FARA SA RIDICAȚI CREIONUL DE PE FOAIE

□A□A□A□B

Completați pătrățelele și veți citi titlul unui basm scris de un renumit povestitor romîn.

BIVERBE AGRICOLE

COLEGIUL DE REDACȚIE: Albinescu Elena, Bistrițeanu Alexandru, M. Breslașu, B. Caragiale, Călin Marin, B. Grigoriu, Iliescu Constantin, I. Lessen, Valer Novacu, Octav Pancu-Iași, Rusu Maria, Sîrbu Ștefan, A. Weiss, N. Zamfir

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".